Ф. Скотт ФІЦДЖЕРАЛЬД

ВЕЛИКИЙ ГЕТСБІ

ПОПУЛЯРНА ДІВЧИНА

Переклад з англійської
Андрія ПЕХНИКА, Анжели АСМАН

Київ
"ЗНАННЯ"

ВЕЛИКИЙ ГЕТСБІ

Вдягни каптур златий, якщо вона так схоче,
Коли стрибати вмієш — то стрибай,
Поки вона не скаже: “Мій златий стрибуне,
Прийди до мене — я тебе жадаю!”
ТОМАС ПАРК Д’ІНВІЛЬЄРС

Глава 1

У мої юні та вразливі роки батько дав мені пораду, котру я часто згадував упродовж життя.

“Якщо тобі колись заманеться когось критикувати, — сказав він, — згадай, що далеко не всі на світі мали ті переваги, які мав ти”.

Він нічого більше не додав, однак ми з ним завжди розуміли один одного з півслова, і мені добре запам’ятався глибокий внутрішній зміст його слів. Згодом я навчився бути стриманим у судженнях — звичка, що відкрила для мене багато цікавих особистостей, а також зробила жертвою кількох набридливих зануд. Неадекватна особа швидко відчуває цю якість, якщо вона притаманна нормальній людині, й поспішає за неї вчепитися, і тому ще у коледжі мене часто несправедливо звинувачували в інтриганстві через обізнаність з таємницями найвідлюдькуватіших з моїх однолітків. Здебільшого я зовсім не прагнув такої довіри — навпаки, часто вдавав сонливість, зайнятість чи навіть дозволяв собі легкі кпини у випадках, коли помічав на обрії недвозначні симптоми подальшого зізнання; адже потаємні одкровення молодих людей чи принаймні вислови, якими вони формулюються, зазвичай є просто плагіатом, переповненим очевидними недомовками. Стриманість у судженнях є джерелом безмежної надії. Я все ще боюся пропустити щось, забувши — як з певним снобізмом стверджував мій батько і з таким самим снобізмом повторюю за ним я, — що не всі однаково наділені від народження чуттям основних моральних цінностей.

Похвалившись своєю терпимістю, мушу визнати, що вона має межу. Поведінка може мати під собою і гранітне підґрунтя, і трясовину — однак з певного моменту мене це перестало хвилювати. Коли минулої осені я повернувся зі Східного узбережжя, то волів би, аби весь світ був одягнутий в уніформу і навіки застиг у стійці “струнко”; мене більше не приваблю-

вали захопливі екскурсії в глибини людської натури. Лише Гетсбі, людина, ім'ям якої названо цю книжку, був винятком із мого правила — Гетсбі, котрий уособлював все те, що я зневажаю. Якщо трактувати особистість як сукупність яскравих проявів, то у ньому було щось величне, якась підвищена чутливість до принад життя, так, наче він був під'єднаний до одного з тих надточних приладів, що реєструють землетрус десь за тридев'ять земель. Ця чутливість не мала нічого спільного з тією безхребетною вразливістю, котру часто описують фразою "творча натура", — це був дивовижний дар надії, романтична готовність, якої я ніколи не зустрічав ні в кому іншому і навряд чи ще колись зустріну. Ні, Гетсбі зрештою чудово зарекомендував себе; не він, а те, що підточувало його, отруйний туман, який супроводжував пробудження його снів, — ось що на певний час відбило мені охоту до суєтних людських радостей і смутків.

Моя родина — вже протягом трьох поколінь заможні шановані люди невеликого містечка на Середньому Заході. Карравеї — це такий собі клан, генеалогічне дерево котрого, згідно з сімейними переказами, сягає своїм корінням до герцога Баклю, однак справжнім засновником нашої гілки був брат мого дідуся, котрий оселився тут у п'ятдесят першому, відправив замість себе на Громадянську війну найманця, а сам відкрив оптову компанію, якою тепер керує мій батько.

Я ніколи не бачив того дідуся, однак вважають, що я схожий на нього — принаймні якщо вірити похмурому олійному портрету, що висить у батьковому офісі. Я закінчив Єль у 1915 році, рівно через чверть століття після мого батька, і трохи згодом брав участь у запізнілій міграції тевтонців, відомій як Світова війна. Я настільки перейнявся контрнаступом, що потім ще довго не міг заспокоїтися. Замість того, щоб бути центром невсипущої світобудови, Середній Захід виявився чимось на зразок задвірків всесвіту — отож я вирішив податися на Східне узбережжя вивчати біржову справу. Всі, кого я знав, були пов'язані з біржами — тому я припустив, що цей бізнес зможе прогодувати ще одного учасника. Всі мої дядечки і тітоньки зібрали з цього приводу сімейну нараду — так, неначе вони вибирали для мене підготовчу школу — і врешті протягли:

“А чому б і ні?” — з похмурим і зовсім не переконаним виразом облич. Батько погодився фінансувати мене упродовж одного року, і після низки затримок навесні двадцять другого я врешті вирушив на Східне узбережжя — як сподівався, назавжди.

Практичніше було б знайти житло у місті, однак стояла тепла пора, і я лише нещодавно залишив край зелених галявин та привітних дерев, тож, коли один мій співробітник запропонував спільно винайняти будиночок у передмісті, я з радістю вхопився за цю пропозицію. Він знайшов помешкання, побите негодою бунгало, за вісімдесят доларів на місяць, однак в останній момент фірма перевела його до Вашингтона, і я мусив вселятися туди сам. Я завів пса — якщо так можна сказати про ті кілька днів, які він прожив у мене до того, як утік, — а також старенький “Додж” і ще старішу фінку, котра застеляла мені ліжко й готувала сніданок, чаклуючи над електроплиткою і бурмочучи собі при цьому під ніс якісь фінські примовляння.

Кілька днів я почувався самотньо, поки одного ранку якийсь чоловік, що вселився пізніше за мене, не гукнув мене дорогою.

“Ви не підкажете, як потрапити на Вест-Ег?” — безпорадно запитав він.

Указавши йому шлях, я пішов далі, вже не почуваючись самотньо. Я був провідником, першопоселенцем, старожилом. Ця людина фактично подарувала мені статус місцевого мешканця. Отож сонячне світло та бурхливий, неначе під час прискореної зйомки, розвиток листя на деревах давали мені відчуття, що разом з літом розпочинається нове життя.

Потрібно було ще багато прочитати і насамперед сповнитися свіжою цілющою силою життєдайного повітря. Я накупив гору підручників з банківської справи, кредитування та інвестування, і вони вишикувалися на моїх книжкових полицях, виблискуючи червоним і золотим, неначе свіжовикарбувані монети, обіцяючи відкрити таємниці, відомі лише Мідасу, Меценату і Моргану. І я мав твердий намір прочитати ще багато інших книжок. У коледжі мене вважали до певної міри літератором — одного року я написав низку помпезних і банальних передовиць для “Єль ньюс” — і збирався знову повернути подібне наповнення у своє життя, ставши найбільш вузьким з усіх фахівців — “всебічно освіченою особистістю”.

Я кажу це не задля красного слівця — врешті-решт, на світ найефективніше дивитися крізь якесь одне вікно.

Так склалося, що я винайняв житло в одному з найдивовижніших куточків Північної Америки. На граційному бунтівливому острівці, що випинається на схід від Нью-Йорка, серед інших природних об'єктів вирізняються два незвичайних утворення рельєфу. За двадцять миль від міста, на задвірках протоки Лонг-Айленд, у найбільш обжиту ділянку моря усієї Західної півкулі вдається пара велетенських яєць, однаковісіньких за формою і розділених лише мілкою затокою. Вони не ідеально овальні, а швидше приплюснуті біля основи, неначе яйця з оповідки про Колумба — однак їхня фізична подібність, мабуть, є джерелом постійної плутанини для чайок, що кружляють угорі. Для безкрилих же істот найцікавішою є їхня цілковита несхожість у всьому, окрім форми та розміру.

Я мешкав на Вест-Езі — скажімо так, менш фешенебельному з них двох — хоч це, звичайно, абсолютно не відображає разючого і навіть трохи зловісного контрасту між ними. Мій будинок стояв на самісінькому вершечку яйця, усього за п'ятдесят кроків від протоки, втиснутий у шпарину між двома величезними віллами, що коштували дванадцять-п'ятнадцять тисяч за сезон. Та з них, котра стояла справа, виглядала розкішно за будь-якими мірками — це була фактична копія якогось "Готелю де Вілль" у Нормандії, з кутовою вежею, що просвічувала новизною крізь ріденьку ще борідку плюща, мармуровим басейном і величезними газоном та садом. Це був особняк Гетсбі. Чи, точніше, оскільки я не був знайомий з Гетсбі, це був особняк, де мешкав джентльмен з таким прізвищем. Моя хатинка звідси видавалася більмом на оці, але це було настільки мізерне більмо, що його зазвичай не помічали, тож я насолоджувався видом на воду, на сусідський садок і відчуттям наближеності до мільйонерів, що зігрівало мене, — і все це лише за вісімдесят доларів на місяць.

З іншого боку протоки вздовж води виблискували білі палаци фешенебельного Іст-Ега, і наша літня історія, по суті, починається з того моменту, коли я вирушив на своєму авто туди на обід до сім'ї Тома Б'юкенена. Дейзі — моя далека

кузина, а з Томом ми були знайомі з коледжу. І якось після війни я провів з ними два дні у Чикаго.

Чоловік Дейзі, маючи багато інших фізичних переваг, був одним із найкращих футболістів, які будь-коли грали у Нью-Гейвені, — до певної міри національною гордістю, одним із тих хлопців, котрі у двадцять один досягають такого успіху, що все, що б вони не робили надалі, однак видаватиметься регресом. Родина Тома була казково багатою — навіть у коледжі його вільне поводження з грошима викликало осуд — однак тепер він залишив Чикаго і переселився на Схід зі своїм типовим розмахом, котрий легко міг викликати запаморочення: для прикладу, він перевіз з Лейк-Фореста на нове місце цілу стайню поні для гри в поло. Важко було усвідомити, що представник мого покоління може бути достатньо багатим, щоб дозволити собі таке.

Я не маю уявлення, навіщо Том і Дейзі подалися на Схід. Вони провели рік у Франції — без жодної конкретної мети — а потім невтомно кочували тими місцями, де гніздяться багатії, щоб грати у поло і насолоджуватися своїм багатством. Цього разу вони оселилися назавжди. Принаймні так сказала по телефону Дейзі, та мені не дуже в це вірилося — хоч я не міг прочитати її потаємні думки, відчував, що Том готовий кочувати вічно у своїх невтомних пошуках втраченої гостроти відчуттів відставного футболіста.

Отож так сталося, що того теплого вітряного вечора я їхав на Іст-Ег провідати двох старих друзів, яких я загалом майже не знав. Їхній будинок виявився ще респектабельнішим, ніж я очікував, такий собі червоно-білий особняк в георгіанському колоніальному стилі з видом на протоку. Газон починався від берега і біг до самого порога впродовж чверті милі, перестрибуючи через клумби, сонячні годинники і вимощені цеглою доріжки — щоб наприкінці свого шляху з розгону вистрибнути на стіну і розлитися по ній буянням виноградних лоз. Фасад був порізаний рядом високих французьких вікон, що полум'яніли золотими відблисками, широко розчинені назустріч теплому післяобідньому вітру, і Том Б'юкенен стояв на ґанку в костюмі для верхової їзди, широко розставивши ноги.

Він змінився порівняно з тим, яким був у Нью-Гейвені. Тепер це був кремезний тридцятилітній блондин з вольовим

ротом і зверхніми манерами. Блискучі агресивні очі домінували на його обличчі, створюючи відчуття, що він постійно тисне на вас. Навіть дещо жіночна елегантність його костюма для верхової їзди не могла приховати велетенської сили цього тіла — здавалося, що черевики розпирає зсередини аж до верхньої шнурівки, і можна було помітити, як перекочуються під тонким одягом могутні м'язи при кожному поруху плеча. Це було тіло, здатне на надзвичайні зусилля, — безжальне тіло.

Його голос, пронизливий хрипкуватий тенор, доповнював враження про те, що це хлопець з гонором. У ньому звучали нотки батьківської зверхності — навіть якщо справа стосувалася людей, які йому подобалися, — і в Нью-Гейвені я знав тих, хто просто ненавидів його за це.

"Ну, ви не мусите вважати, що моя думка є незаперечною, — здавалося, казав він, — лише через те, що я сильніший і досконаліший, ніж ви". Ми з ним належали до одного студентського товариства, і, хоча ніколи не сходилися надто близько, я знав, що подобаюсь йому і що він у свій дикий неприборканий спосіб теж намагається справити на мене позитивне враження.

Ми кілька хвилин поговорили на залитому сонцем ґанку.

— Гарна у мене тут місцина, — зауважив він, неспокійно окидаючи поглядом все навколо.

Розвернувши мене за лікоть, він широким хазяйським жестом обвів долонею краєвид перед нами: сонячний італійський садок, цілий лан пишних запашних троянд і тупоносу моторну яхту, що погойдувалася на хвилях біля берега.

— Раніше це належало Демейну, нафтовику, — він знову розвернув мене, ввічливо і владно. — Ходімо всередину.

Ми пройшли крізь високий хол і опинилися у світлому рожевому просторі, який ледве утримували всередині будинку два великих французьких вікна з обох боків. Вікна були відчинені навстіж і відсвічували білим на тлі трави, котра, здавалося, намагалась врости в дім. Протяг гуляв по кімнаті, втягуючи фіранки з одного її боку досередини і видуваючи їх назовні з іншого, неначе вицвілі прапори, іноді піднімаючи їх до стелі, схожої на глазурований весільний торт, або ж розвіваючи над килимом кольору червоного вина і пускаючи тіні, схожі на морську хитавицю.

ПОПУЛЯРНА ДІВЧИНА

I

Близько пів на одинадцяту кожного суботнього вечора Янсі Боуман, вдавшись до якоїсь делікатної відмовки, вислизала від свого залицяльника і йшла із зали для танців до місця, звідкіля було добре видно все, що відбувалося в барі заміського клубу. Побачивши батька, вона або кивала йому — якщо він дивився в її бік, або посилала офіціанта попередити, що вона тут. Коли ж пів на одинадцяту ще не було — а батько за саморобним джином провів менш як годину, — він підводився сам зі свого стільця й погоджувався перейти до зали.

Зала для танців — то була лише назва. Удень кімнатку заповнювали плетені меблі, але саме її мали на увазі, коли пропонували "Ходімо танцювати!" Про неї йшлося і тоді, коли казали "всередину" та "сходами вниз". Саме в таких безіменних хоромах і відбуваються головні події всіляких заміських клубів Америки.

Янсі знала: якщо їй пощастить і хоча б на годину батько там затримається — чи за балачками, чи коли спостерігатиме, як вона танцює, чи й сам піде до танцю — хоча таке трапляється нечасто, — тоді в кінці можна буде його легко звідти вивести. За той час, що лишиться до закінчення — до півночі, — він навряд чи знайде зачіпку, щоб із кимось посваритися.

Усе це від самої Янсі вимагало чималих зусиль, і вона йшла на це не стільки заради батька, скільки заради себе самої. Минулого літа вже довелося пережити кілька досить неприємних інцидентів. Якось у танцювальній залі її затримала палка й нестримна промова одного парубка з Чикаго, й цієї

миті у дверях, ледь похитуючись, вигулькнув батько, його обличчя добряче розчервонілося, і він намагався сконцентрувати свої напівзаплющені затуманені блакитні очі на комусь із танцювальників та запропонувати себе в партнери першій же набаченій вдовиці. Смішно, та він навіть образився, коли Янсі змусила його негайно вийти звідти.

Після того вечора дівчина вираховувала свій фабіанський маневр[1] до хвилини.

Янсі та її батька вважали за найвродливіших жителів у містечку на Середньому Заході, де вони мешкали. Двадцять років у полоні добрячого віскі й поганої гри в гольф мало вплинули на здоровий колір обличчя Тома Боумана. У середмісті він тримав контору, в якій думав про якісь оборудки у непевному бізнесі, пов'язаному з нерухомістю, та головне, чим він переймався в житті, було те, аби демонструвати свій прегарний профіль та невимушені гарні манери в заміському клубі, де проходила більша частина з тих десяти років життя, що минули від смерті дружини.

Янсі виповнилося двадцять років, трималася вона якось завжди мляво; причиною частково був її характер, а частково — поїздка у дуже вразливому віці в гості до родичів, що жили на Сході. Вона була розумною, трохи вітрогонкою, при місяці — романтичною і все ніяк не могла визначитися: чи то їй виходити заміж через кохання, чи з розрахунку — останнє з цих двох уявлень уже знайшло конкретне уособлення в одному з найпалкіших її залицяльників. Разом з тим вона займалася — і досить успішно — господарством замість батька й намагалася в спокійному розважливому ритмі регулювати його постійне балансування на межі тверезості й хмелю.

Вона обожнювала свого батька. Обожнювала і за вродливу зовнішність, і за вишукані манери. Він ніколи не втрачав свого шарму ще відтоді, як був знаним представником братства "Череп і кості" в Єльському університеті. Цей його шарм став тим мірилом, за яким вона несвідомо оцінювала знайомих

[1] *Фабіанський маневр* — військова стратегія запобігання вирішальних битв методом застосування обхідних маневрів та поступового виснаження військ ворога; від імені полководця Фабія, який отримав перемогу над Ганнібалом, застосувавши тактику мирного вичікування.

чоловіків. Хай там як, стосунки між Янсі й батьком були зовсім не схожими до тих навмисне вигаданих сентиментальних сімейних стосунків, що складають основу книжкового сюжету, а в реальному житті існують лише в уяві старшого покоління. Янсі Боуман уже вирішила, що до кінця року вийде заміж і залишить свою домівку. Їй було нестерпно нудно.

Скотт Кімберлі, який уперше її побачив у той листопадовий вечір у заміському клубі, погодився з думкою господині дому, де гостював, що Янсі була вишуканою юною кралечкою. З якоюсь розсудливою чуттєвістю, що дивувала як на його двадцять п'ять років, він спочатку уникнув знайомства, щоб мати змогу невимушено поспостерігати за нею якусь чарівну годину, посмакувати те задоволення — або й відтягти розчарування, — що може принести на схилі вечора їхня розмова.

— Вона все ніяк не забуде розчарування від того, що не вдалося познайомитися з принцом Вельським, коли він приїздив до країни, — зауважила пані Оррін Роджерс, коли простежила за його поглядом. — Так вона принаймні сказала, не знаю, чи то всерйоз, чи ні. Подейкують, вона в себе всі стіни пообклеювала його портретами.

— Чиїми? — враз спитав Скотт.

— Та ж принца Вельського.

— Хто поначіплював його портрети?

— Ну як же, Янсі Боуман, та сама дівчина, про яку ви сказали, що вона така гарна.

— Є такий ступінь краси, після якого всі дівчата однаково гарні, — замислено проказав Скотт.

— Так-так, я згодна.

У голосі пані Роджерс вчулася якась байдужа нотка. Вона в своєму житті ніколи не сприймала узагальнень — хіба коли після частого повторення воно стане звичним для вуха.

— Поговорімо про неї, — запропонував Скотт.

З іронічним докірливим усміхом пані Роджерс погодилася попліткувати. Вечір тільки починався. Гурт музик заграв тихеньку мелодію, і в її ритмі плавно закружляли по залі, декорованій у зелених тонах, дві пари, що сьогодні представляли юне покоління. Коло дверей по одному збиралися парубки — були вони якісь апатичні — й сторонній людині було

очевидно, що музика аж ніяк не приносила очікуваного пожвавлення. І дівчата, і хлопці зналися одне з одним із самого дитинства; і хоча сьогодні тут і могли зароджуватися майбутні шлюби, до них схилялися скоріше через оточення, через покірність долі, а то й від нудьги.

Тутешнім залицянням не вистачало тієї іскри, що притаманна романам сімнадцятилітніх, які зароджуються під час коротких яскравих свят. За такої нагоди, як сьогодні, думав Скотт, видивляючись Янсі, зароджувалися стосунки між посередніми, простими, найбіднішими представниками громади; хоча ці стосунки так само прагнули до яскравішої долі, хай і не такої вже прекрасної й молодої. Скотт і сам почувався дуже старим.

Та в натовпі було одне обличчя, якого ці узагальнення не стосувалися. Коли серед танцювальників погляд вихоплював Янсі Боуман, Скотт почувався значно молодшим. Вона була уособленням усього того, чого не вдавалося знайти у цих танцях: граційної юності, самовпевненої, млосної свіжості й краси, сумливої й швидкоплинної, наче спогад уві сні. Її партнер, один із тих молодиків зі свіжим рум'янцем із білими плямками, — неначе отримав ляпаса в холодну днину — він, явно, не приковував її увагу, тож із відчуженим меланхолійним виразом погляд дівчини спинявся то на якомусь гурті, то на обличчі, то на одежині.

— Сині очі, — мовив Скотт до пані Роджерс. — Я не знаю, чи вони щось виражають, окрім того, що просто прекрасні, але ніс і верхня губа та підборіддя, вочевидь, аристократичні — якщо є таке поняття, — додав він вибачливим тоном.

— А-а, так, вона дуже аристократична, — погодилася пані Роджерс. — Її дід був чи то сенатором, чи то губернатором, чи ще якимось цабе в одному з південних штатів. І в її батька теж вельми аристократичний вигляд. Еге ж, вони дуже аристократичні; ці люди — аристократи.

— Якась вона млява.

Скотт дивився, як з-поміж танцювальників то вигулькувала, то ховалася жовта сукня.

— Вона не надто полюбляє рух. Дивина, що їй так гарно вдається танцювати. Вона заручена? Хто той чоловік, що так

її опікує, все крутиться поруч, а краватку так недоладно засунув під комір, ще й ті скособочені кишені аж відстовбурчилися?

Він сердився через настирність молодика, і його сарказм був не надто обґрунтованим.

— А-а, той, — пані Роджерс нахилилася вперед, поміж зубів мелькнув кінчик її язика. — Це ж О'Рурк-молодший! Переконана, він їй дуже відданий.

— А знаєте, — ураз мовив Скотт, — вам доведеться мене з нею познайомити, якщо вона опиниться поблизу в той час, коли музика стихне.

Вони підвелися й стали оглядатися в пошуках Янсі: пані Роджерс, маленька, трохи огрядна, нервова, і Скотт Кімберлі — брат у перших її чоловіка, чорнявий молодик зростом трохи нижче середнього. Скотт був сиротою зі статком у півмільйона доларів, а в їхньому місті він опинився з єдиної причини — спізнився на свій поїзд. Ще декілька хвилин вони попошукали Янсі — та марно. Серед танцювальників більше не видно було її жовтої сукні.

Годинник показував половину одинадцятої.

II

— Добривечір, — казав їй у цю хвилину батько, ковтаючи закінчення. — Це, здаєтьс', уже стає звичкою?

Вони стояли коло бічних сходів, крізь скляні двері за спиною батька Янсі бачила з півдюжини чоловіків, які зібралися задля звичних розваг за круглим столом.

— Ходімо, трохи подивишся на танці, — запропонувала вона з усмішкою та вдаваною байдужістю, про яку не могло бути й мови.

— Я дякую, але не сьогодні.

Надто підкресленою була поважність, з якою це прозвучало, щоб брати її на віру.

— Просто приходь, подивишся, — переконувала вона його. — Усі ж тут, і я хотіла було з тобою про декого побалакати.

Це звучало не надто переконливо, та вона не вигадала нічого кращого.

— Я маю великий сумнів, чи щось там зможе мене зацікавити, — виразно промовив Том Боуман. — Я помітив, що через якісь безглузді причини мене весь час витягують, відривають більш ніж на півгодини, наче я сам не дам собі ради.

— Я лише прошу тебе там трохи побути.

— Аякже! Яка ж ти турботлива! Та саме сьогодні так вийшло, що мені дуже цікава та бесіда, що відбувається ось тут.

— Нумо, тату, ходімо.

Янсі якомога ласкавіше взяла його попід руку, та, повівши плечем, він звільнився, її рука впала.

— Боюся, не вийде.

— Ну я ж кажу, — вела вона далі, приховуючи своє роздратування від незвично затяжної суперечки, — ти тільки зайдеш, поглянеш на танці, ну хоч один разочок, а тоді, якщо тобі буде нудно, можеш одразу й повернутися.

Він похитав головою:

— Ні, дякую.

Далі, не сказавши ні слова, він різко повернувся й пішов до бару. Янсі знову пішла до танцювальної зали. Проходячи, спокійно окинула поглядом рядок парубків, швиденько зробила вибір і запропонувала ближньому хлопцеві:

— Потанцюймо, Карті, а то я свого партнера загубила.

— З радістю, — щиро відповів Карті.

— Ти надзвичайно люб'язний.

— Я люб'язний? Навпаки, це дуже люб'язно з твого боку.

Вона байдуже глянула на нього. Зараз вона злостилася через батька. Наступного ранку за сніданком вона буде холодною, мов лід, та поки вечір, можна тільки чекати: коли вже станеться найгірше, то він принаймні залишатиметься до кінця танців у барі.

Ураз звідкись з-під її ліктя з'явилася сусідка — пані Роджерс, та ще з якимось незнайомим молодиком.

— Янсі, — заговорила з чемною усмішкою пані, — дозволь тобі відрекомендувати містера Кімберлі. Пан Кімберлі залишився з нами на вікенд, і мені дуже хочеться вас познайомити.

— Це надзвичайно приємно! — з ліньку ватою ввічливістю проказала вона.